

Arrest

nr. 184 315 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 27 april 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van verzoeker op 20 maart 2016 in Italië werden geregistreerd omwille van illegale binnenkomst en op 20 maart 2016 nogmaals werden geregistreerd in Italië, ditmaal omwille van een asielaanvraag.

Op 4 mei 2016 werd verzoeker gehoord in het kader van een Dublin-onderzoek.

Op 10 mei 2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties, die op 20 mei 2016 instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1 (b) van de Verordening 604/2013.

De gemachtigde nam op 8 juni 2016, onder een bijlage 26^{quater}, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

*naam : I.
voornaam : B.
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : T.
nationaliteit : B.*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Benin van Dindi afkomst verklaart te zijn, werd op 26.04.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 27.04.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 20.03.2016 in Italië werden geregistreerd omwille van illegale binnenkomst en op 20.03.2016 nogmaals in Italië werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Op 04.05.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin stelde hij in mei 2015 vertrokken te zijn uit Benin en eerst per vrachtwagen naar Niger te zijn gereisd waar hij 1 maand te Niamey (Niger) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per vrachtwagen door naar Libië waar hij ongeveer 9 maanden te Tripoli (Libië) verbleef alvorens per boot door te reizen naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 20.03.2016 in Italië werd geregistreerd omwille van illegale binnenkomst en dat hij diezelfde dag tevens asiel vroeg in Italië. Betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken in Italië geregistreerd werden en stelde dat hij daartoe verplicht werd. Hij verklaarde geen asielaanvraag te hebben ingediend in Italië. Betrokkene stelde in Italië 1 maand in een opvangcentrum in een voor hem onbekende stad te hebben verbleven alvorens per trein verder door te reizen naar België met een transit via verschillende voor hem onbekende landen. Betrokkene arriveerde in België op 25.04.2016 en vroeg op 27.04.2016 asiel in België.

Betrokkene stelde dat hij besloot in België asiel aan te vragen omdat ze Frans spreken in België en dat hij de Franse taal begrijpt en zich kan uitdrukken in het Frans. Hij uitte geen specifieke bezwaren tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 10.05.2016 werd voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties, die op 20.05.2016 instemden met dit verzoek voor terugname met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die

lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij asiel vroeg in België omdat ze Frans spreken in België, hij de Franse taal begrijpt en zich kan uitdrukken in het Frans merken we op dat deze reden volledig te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We merken hieromtrent op dat het zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar we benadrukken dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

We herhalen hieromtrent ook nogmaals dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in Italië zijn vingerafdrukken moest laten registreren merken we op dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten.

Omtrent de verklaring van betrokkene dat hij ontkende asiel te hebben gevraagd in Italië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EURODAC-resultaat type 1 opleverde waaruit volgens ons dient te worden afgeleid dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Italië. Daarnaast wordt het feit dat betrokkene effectief asiel vroeg in Italië ook bevestigd door de Italiaanse autoriteiten via hun akkoord voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde tevens dat hij niet wist waarom hij zijn vingerafdrukken moest laten registreren in Italië.

Desbetreffend merken we op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kunnen we er dan ook van uitgaan dat Italië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden die volgens hem zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan

omstandigheden in Italië die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo uitte hij geen expliciete bezwaren tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. We wensen hieromtrent nogmaals op te merken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dus ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Indien de betrokkene dat wenst zal hij, na zijn overdracht aan Italië, een verzoek tot internationale bescherming kunnen indienen in Italië dat door de Italiaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Dit betekent dat de Italiaanse instanties de asielaanvraag van de betrokkene zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Daarnaast kent Italië tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er hierbij ook op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Zo stelde het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1995 geboren alleenstaande man.

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor geen problemen te kennen betreffende zijn gezondheid en bracht met betrekking tot zijn gezondheidsaspecten tot op heden in het kader van zijn asielaanvraag geen medische attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze ook verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het

administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Betreffende de opvang voor asielzoekers in Italië werd er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen nieuwe gecreëerde opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvang netwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake.

Indien er desondanks zou worden aangevoerd dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk komt te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRARopvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CADA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRARnetwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2). We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up-to-date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en tenslotte van het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel integraal als volgt toe:

“1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen.

2. ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Mogelijk van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Relevant hierbij is ook de volgende rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. Dit Hof oordeelde op 21 december 2011 in de gevogde zaken C-411/10, N.S. v. Secretary of State of the Home Department

en C-493/10, M.E. e.a. v. *Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform* in paragraaf 94 van dat arrest dat de "lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen

2. Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing wat betreft de onthaal- en opvangmogelijkheden in Italië niet afdoende, en voerde geen zorgvuldig onderzoek naar de opvangsituatie. Zo maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt, en schetst ze een té optimistisch beeld van de opvangcrisis in Italië.

2.1. Met betrekking tot de toegang tot opvang. Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het meest recente AIDA-rapport (December 2015), dat de volgende informatie bevat met betrekking tot de opvang van Dublin-terugkeerders: *The aforementioned projects providing accommodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 and it is expected that they will be funded again*(AIDA Rapport, p. 63-64) "The centres for Dublin returnees are temporary reception centres established for persons returned to Italy under the Dublin Régulation through specific projects funded by ERF. The last projects ended on June 2015, and resently no reception centres operating under this fund are in place. In the next months, calls for proposal under the AMIF funds should be published to provide a specific accommodation for Dublin returnees who are now accommodated in the regular reception system(AIDA Rapport, p. 67). De tijdelijke plaatsen die specifiek werden ingericht om personen die in het kader van de Dublin-verordening door Italië werden terug- of overgenomen zii momenteel dus niet meer open.

Deze vaststelling bracht Uw Raad er recent toe een beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken volgens dewelke Dublin-terugkeerders nog steeds terecht konden in specifiek voor hen ingerichte opvangplaatsen te vernietigen (RvV nr. 169 039 van 3 juni 2016). Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing weliswaar dat deze tijdelijke plaatsen specifiek voor Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 niet langer geopend zijn. Verwerende partij verwijst wel naar de passage in het AID A-rapport waarin staat dat 'de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen Ondertussen zijn we wel meer dan een jaar verder na de sluiting van deze opvangplaatsen, en zijn deze blijkbaar nog steeds niet geopend. Verzoeker zal hierin dus niet terecht kunnen. Bijgevolg moeten Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 beroep doen op het reguliere opvangnetwerk. Verwerende partij haalt dit gegeven aan in de bestreden beslissing, en voegt er aan toe dat het AID A-rapport "geen gewag maakt van problemen ter zake". Verwerende partij gaat hier echter te kort door de bocht, en concludeert op onzorgvuldige wijze dat verzoeker wel terecht zal kunnen in het reguliere opvangnetwerk. Het is immers geheel onduidelijk of Dublin-terugkeerders effectief toegang hebben tot deze opvangstructuren. Aangezien de specifieke opvangplaatsen voor Dublin-terugkeerders (die momenteel gesloten zijn) net werden ingericht omdat deze catégorie moeilijk toegang kreeg tot opvang lijkt het eerder waarschijnlijk dat hun opvang (opnieuw) problematisch wordt.

Uit het AIDA rapport blijkt namelijk in elk geval dat toegang tot de reguliere opvang (voor nieuwe aanvragers) weken of zelfs maanden vertraging kan oplopen: *According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento" (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration ("verbalizzazione "). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the présentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets.*244. Bovendien moet worden opgemerkt dat zelfs tijdens de periode dat de specifieke opvang voor Dublin-terugkeerders nog werkzaam was, het voorviel dat geen opvangplaats kon worden gevonden: *However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as selforganised settlements.*252 (AIDA rapport p. 64) Deze problemen met betrekking tot de beschikbaarheid van en toegang tot opvangplaatsen, en de kwaliteit van het opvangsysteem werden reeds vastgesteld in het rapport van de UN Spécial Rapporteur on the human rights of migrants van mei 2015 (zie stuk 2):

"Challenges to gaining access to reception centres

20. *Irregular migrants and asylum seekers face a number of challenges in gaining access to reception centres in Italy.*

21. *First, relevant law stipulates that access to reception centres is to be provided from the moment of the presentation of the asylum request and the fingerprinting. In practice, however, asylum seekers may gain access to accommodation centres only after formal registration. The waiting times between the fingerprinting and registration differ among the police immigration offices. Depending on, among other things, the number of asylum applications, the waiting period can be several months. Consequently, asylum seekers must find alternative temporary accommodation and, if they lack economic resources, must either resort to friends, find emergency facilities or sleep on the streets.*

22. *Second, there are capacity issues. Given the surge in the numbers of asylum seekers, the Italian reception system does not have sufficient capacity to provide adequate reception services in all cases. In addition, owing to a shortage of Préfecture (local government office) staff and of cultural mediators and interpreters, not all accommodation requests can be assessed and processed in a timely manner. Reception requests are transmitted by the Questura to the Préfecture, which checks the availability of places in SPRAR centres and CARAs. If those are full, the Préfecture is obligated by law to grant a financial allowance until accommodation is located. In practice, it will still send asylum seekers to one of the reception centres, resulting in overcrowding and a détérioration of living conditions. A partial response to the limitations in capacity is the enlargement of the network of SPRAR centres, as mentioned above.*

23. *A related obstacle is the length of the asylum procedure, including the appeal phase, which leads to asylum seekers staying for long periods in CARAs and SPRAR centres, thus creating difficulties in guaranteeing that places will be made available for new asylum seekers.*

24. *Lastly, there can also be confusion among migrants and asylum seekers as to how to access accommodation. In large cities, such as Rome, there is a lack of information on how to submit to the Questura a request for accommodation.*

25. *These barriers can have serious consequences in relation to the human rights of migrants. Asylum seekers who have neither access to reception centres nor a financial allowance are obliged to live in the self-organized settlements that have flourished in metropolitan areas. These settlements are usually overcrowded and have terrible living conditions. One example is Salam Palace, an abandoned university building in a southern suburb of Rome, occupied by about 800 irregular migrants from the Horn of Africa. These settlements, and other precarious forms of accommodation, including living on the street, impede the enjoyment by migrants and asylum seekers of their economic and social rights, as well as their integration into society.*

Verzoeker wenst te benadrukken dat de hierboven geschetste problemen reeds voorhanden waren in mei 2015, toen de grote migratiegolf naar Europa nog maar net op gang was gekomen, en de grote piek tijdens de zomer van 2015 nog diende plaats te vinden. De situatie is er nadien niet rooskleuriger op geworden. Daarbovenop dienen sinds juni 2015 alle Dublin- terugkeerders ook een beroep te doen op het reguliere netwerk, hetgeen de problemen enkel doet toenemen.

Verwerende partij is op de hoogte of diende op de hoogte te zijn van dit rapport van de UN Spécial Rapporteur on the human rights of migrants, aangezien dit gezaghebbende rapport reeds door verzoekers' raadsman in talrijke andere Dublindossiers werd overgemaakt aan de Cel Dublin bij de dienst Vreemdelingenzaken. (zie stuk 3 ter illustratie) De Cel Dublin werd door verzoeker dus reeds geruime tijd geleden op de hoogte gebracht van dit gezaghebbende rapport.

Uit de bovenstaande informatie blijkt dat er sprake is van een systematische overbevolking van het reguliere opvangnetwerk, waarmee verwerende partij onvoldoende rekening hield, en bijgevolg onzorgvuldig te werk ging.

Dit wordt bevestigd door het AIDA rapport, dat het volgende stelt:

"As of the end of June 2015, CARA hosted approximately 10,000 asylum seekers. The situation of some CARAs is particularly critical because of overcrowding. This is the case of: the CARA of Bari, which can accommodate a maximum of 1,216 persons, but hosted 1,440 asylum seekers; the CARA of Catania Mineo, with a maximum capacity of 3,000 persons, but hosted 3,422 asylum seekers; the CARA of Gorizia, with a maximum capacity of 138, which hosted 252 asylum seekers." (AIDA Rapport, p. 67)

Deze overbevolking, en hieruit voortvloeiende ondermaatse kwaliteit van opvang zullen aanhouden nu de toestroom vrijwel constant blijft: volgens IOM 46 856 new arrivals van januari tot mei 2016, in vergelijking met 47 449 in dezelfde periode in 2015 (stuk 4).

Wat betreft het relocatiemechanisme dat door de Europese Raad werd ingesteld met de bedoeling Italië te helpen omgaan met de massale toestroom, dient te worden vastgesteld dat er tot december 2015 amper 144 personen met dit mechanisme werden gehervestigd (AIDA rapport p. 14). Dit relocatiemechanisme blijkt bijgevolg een lege doos te zijn, dat de druk op het opvangnetwerk niet kan

verzachten. Verwerende partij tracht in de bestreden beslissing het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk komt te staan door de aanhoudende instroom van migranten in Italië als te weerleggen door te verwijzen naar het rapport genaamd 'Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries' van 30 april 2015 en concludeert hieruit het volgende: "[...] wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide 'circuits' "

Verwerende partij haalt enkel de informatie omtrent de creatie van 35.000 bijkomende opvangplaatsen uit het rapport, maar zwijgt over de problemen die in hetzelfde rapport van 30 april 2015 worden gesignaleerd: "The report written by the Italian Council for Refugees (CIR) illustrates how obstacles still prevent asylum seekers from accessing adequate reception. " "Furthermore, the quality of assistance varies between the different reception centres. Over 35,000 people were accommodated in temporary accommodation centres (CAS) in 2014 and 2015. The reception conditions and services provided in these centres are not being monitored at the national level. Accommodation Centres for Asylum Seekers (CARA) and short-term accommodation centres (CDA), host around over 9,000 asylum seekers who receive basic services in large, overcrowded buildings. UNHCR has warned that asylum seekers at CARA reception centres still face poor living conditions, due to the low quality of services, the prevalence of abuses and inefficiencies as well as the complete lack of integration perspectives. Overall, centres are overcrowded and sometimes placed in remote locations. Centres of the SPRAR network, providing over 20,000 places, ensure more and better services, such as mediation and legal counselling. " (Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries ',30 april 2015) Daarbij dient opgemerkt te worden dat men dit rapport, dat dateert van 30 april 2015 (oftewel toen de grote migratiegolf naar Europa nog maar nét van start is gegaan), moeilijk kan beschouwen als zijnde 'recente berichtgeving'. De informatie waarop verwerende partij zich baseert om het argument te weerleggen dat het Italiaanse opvangnetwerk bijkomend onder druk zal komen te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, dateert al van 30 april 2015. Op dat moment was de grote migratiegolf naar Italië nog maar nét op gang gekomen (zie stuk 3). Deze migratiegolf is sindsdien constant gebleven (zie stuk 4).

De grootschalige instroom van nieuwe asielzoekers sinds begin 2015 vormt nochtans een feit van algemene bekendheid. De massale instroom van migranten via de Middellandse Zee, de daarmee gepaard gaande ongelukken en de opvangcrisis in Zuid-Europa beheersen het nieuws. 1 Het is dan ook verwonderlijk dat verwerende partij geen enkele actuelere bron consulteerde die handelt over de toestand van het Italiaanse opvang- en asielsysteem, en dat ze zich baseert op een gedateerde bron van april 2015. Verwerende partij baseerde zich om de kritiek omtrent de aanhoudende instroom van immigranten die druk zet op het opvangnetwerk te weerleggen, nog op de volgende bronnen: Verwerende partij haalt uit het AID A-rapport aan dat de Italiaanse overheid zich blijft inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verzoeker is echter niet gebaat met goede intenties, maar met garanties en resultaten. Men mag aannemen dat verwerende partij (en meebepaald de Cel Dublin, een gespecialiseerde eenheid binnen de dienst Vreemdelingenzaken) op de hoogte is van het feit dat vanaf 2015 een grote groep migranten naar Europa is gekomen. Daarbij komt dat verzoeker in gelijkaardige dossiers talrijke keren cijfers van UNHCR omtrent heeft overgemaakt aan verwerende partij omtrent de migratiegolf naar Italië (zie stuk 3 ter illustratie). Dit is een nietszeggend argument, indien dit zich niet concreet vertaalt naar gegarandeerde opvangplaatsen.

Voorts haalt verwerende partij de 'Italian Roadmap' aan van 1 oktober 2015, waarin de beleidsplannen staan. Volgens dit plan zou tegen het einde van 2016 de capaciteit van de reguliere opvangcentra gestegen moeten zijn met 3550 opvangplaatsen (hetgeen een zéér beperkt cijfer is, gezien de continue instroom van nieuwe immigranten én gezien de sluiting van de aangepaste opvang van Dublin-terugkeerders), zal het SPRAR-netwerk tegen begin 2016 32 000 personen moeten kunnen herbergen. Twee kanttekeningen die verzoeker hierbij wenst te maken: nergens blijkt dat deze groei van de opvangcapaciteiten voldoende zijn, gezien de grote getallen nieuwkomers, gezien de sluiting van de aangepaste opvang voor Dublin-terugkeerders en gezien de berichten over overbevolking. ook in het laatste AID A-rapport. En voorts gaat het om beleidsintenties: nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat deze plannen ook effectief uitgevoerd zijn! Het onderzoek en de motivering van verwerende partij schiet dan ook te kort. 2.1. Met betrekking tot de kwaliteit van de opvang Zelfs indien toegang wordt verkregen tot het opvangnetwerk is de kwaliteit ondermaats, zo blijkt ook uit het AIDA Rapport:

"CARA do not all offer the same reception services. Their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards. Especially regarding the provision of legal and psychosocial assistance. 255 Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up.256 Finally, the monitoring of reception conditions by the relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed.257 As mentioned above, LD 142/2015 provides for a monitoring system in reception centres by the Prefecture through the social services of Municipalities.258" (AIDA Rapport, p. 65)

"In fact, where there is no place available in neither SPRAR nor CARA, the Prefecture nevertheless sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity. As a result, this causes overcrowding and a détérioration of material reception conditions (see the section on Conditions in Reception Facilities)." (AIDA Rapport, p. 65) "As acknowledged by the extraordinary Commission for the protection and promotion of human rights of the Senate, "in Italy from 2011 a progressive détérioration of the accommodation standards for asylum seekers has been registered, which has worsened since 2012 and 2013 ".289 The Commission highlighted the need to enlarge the number of available places within the SPRAR system and pointed, inter alia, to the lack of intégration measures for beneficiaries of international protection. These problems have partially been addressed by the Government through the enlargement of the national reception system as well as through the establishment of a National Plan for Integration.

Nevertheless, in the November 2014 case of *Tarakhel v Switzerland*, 290 the applicants complained against the housing conditions in the centre where they lived, defined as extremely poor, in particular due to the lack of hygienic and health services. The Court held that:

"[I]n view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in *M.S.S.*, the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded."291

With regard to the difficulties inherent in the reception of Dublin cases, specific ERF- funded projects have been established. The Italian authorities should indicate the reception project from the moment they take charge of the person concerned. This practice was already developing before the judgment in *Tarakhel* (AIDA Rapport, p. 70) Ook deze problemen met betrekking tot de kwaliteit van het opvangsysteem werden reeds aangehaald in het rapport van de UN Spécial Rapporteur on the human rights of migrants van mei 2015:

"Conditions of reception centres (...)

26. CARAs do not all offer the same reception services. The quality of assistance varies between facilities, and sometimes fails to meet adequate standards. Areas of concern include the provision of legal and psychosocial assistance; inadequate identification, referral and care provided to vulnerable individuals owing to low levels of coordination among stakeholders; lack of capacity for necessary logistical follow-up; and unsystematic monitoring of reception conditions by the relevant authorities, resulting in complaints not being unaddressed.

27. CARAs are reportedly often overcrowded; accordingly, the quality of the accommodation services offered is not equivalent to those of the SPRAR centres or other reception facilities of a smaller size, and can be highly variable among CARAs themselves. Depending on the CARA, and to differing extents, overcrowding can exacerbate problems relating to insufficient food; a lack of sufficient sanitation facilities; limited space available for assistance, legal advice and socialization; the physical inadequacy of the facilities; the remoteness of the centres and their isolation from the community; and difficulties in gaining access to appropriate information (UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights): Report of the Spécial Rapporteur on the human rights of migrants, François Crépeau; Addendum; Follow-up mission to Italy (2-6 December 2014) [A/HRC/29/36/Add.2], 1 May 2015)"

Met deze elementen hield verwerende partij echter geen rekening, hetgeen een onzorgvuldige handelswijze is. 3. Door geen verder onderzoek te doen naar het risico op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, maar er zich in tegendeel uiterst makkelijk vanaf te maken, hield verwerende partij geen rekening met de op haar rustende onderzoeksplicht, en ging ze uitermate onzorgvuldig te werk. Volgens de vaste rechtspraak van de RvV rust er een positieve verplichting op verwerende partij om na te gaan of de grondrechten van verzoeker niet in het gedrang zullen worden gebracht bij een repatriëring naar Italië. Zie bijvoorbeeld RvV arrest nr. 116 183 van 19 december 2013, dat naar analogie op voorliggende zaak kan worden toegepast: 3.3.2.2.10. Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "verantwoordelijke lidstaat"

in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze (lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. Bovendien moet worden gesteld dat de verzoekende partij aangaf op de vraag of zij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet om haar overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag zouden rechtvaardigen, dat zij problemen kende in Spanje en er niet wou teruggaan. Ook in RvV arrest nr. 114 908 van 2 december 2013 wordt de onderzoeksplicht van verwerende partij bevestigd:

“3.4.2.1. In zijn verzoekschrift verwijst de verzoeker inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in essentie naar de uiteenzetting van zijn middelen en wijst hij er op dat hij ten gevolge de bestreden beslissing zal teruggeleid worden naar Roemenië, hetgeen tot een schending van artikel 3 van het EVRM zou leiden.

3.4.2.2. In haar nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich met betrekking tot het aangevoerde nadeel tot een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel en de bemerking dat verzoeker geen schending aantoot van artikel 3 van het EVRM.

3.4.2.3. Hoewel bij het onderzoek naar de tweede voorwaarde in de huidige stand van het geding de Raad zich niet heeft uitgesproken over de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat wel werd vastgesteld dat de gemachtigde op het eerste gezicht geen of onvoldoende onderzoek heeft gevoerd omtrent verzoekers materiële situatie in de opvangcentra in Roemenië. Daarenboven laten de gegevens van het dossier evenmin toe om de ongestaafde bewering van de verwerende partij dat er in Roemenië geen sprake zou zijn van een schending van grondrechten te bevestigen of te ontcrachten. Voorts stelt de Raad vast de verwerende partij niet betwist dat uit de voorgelegde officiële rapporten blijkt dat er tekort is aan voedsel en eten en dat slechts een bedrag van 30 US dollar wordt uitgereikt om in de basisbehoeften te voldoen.

3.4.2.4. Het is aannemelijk dat een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, indien deze behept zou zijn met een onwettigheid en toch ten uitvoer zou worden gelegd, tot gevolg kan hebben dat een eventuele verdedigbare grief gestoeld op artikel 3 van het EVRM, niet aan een rigoureuus onderzoek wordt onderworpen, wat moeilijk verenigbaar is met de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het EHRM. Verwerende partij laat het na om recente informatie te consulteren om zich een accuraat beeld te vormen van de opvangsituatie in Italië. Omwille van de hierboven uiteengezette redenen, schendt verwerende partij dan ook de aangevoerde rechtsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.3. Verzoeker is van mening dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM en verwijst hiervoor naar de rapporten die ook door verweerder werden betrokken in de bestreden beslissing. Verzoeker betoogt samengevat dat het bestuur zich schuldig maakt aan een selectieve lezing van de bronnen die ze zelf aanhaalt en een te optimistisch beeld schetst. Verzoeker verwijst inzake de opvang van Dublin-terugkeerders naar het AIDA-rapport, up-to-date tot 2015. De tijdelijke opvangplaatsen die specifiek werden ingericht om personen die in het kader van de Dublin-verordening werden overgedragen aan Italië, op te vangen, zouden volgens verzoeker niet meer open zijn. Verzoeker meent dat het bestuur onterecht concludeert dat verzoeker terecht kan in het reguliere opvangnetwerk. Verzoeker stelt dat het probleem met betrekking tot de beschikbaarheid en toegang tot opvangplaatsen reeds in het Rapport van de UN Special Rapporteur on the Human rights of migrants van mei 2015 zou zijn vastgesteld. Er zou sprake zijn van een systematische overbevolking van het reguliere opvangnetwerk. De grootschalige instroom van nieuwe asielzoekers sinds begin 2015 vormt een feit van algemene bekendheid. Verzoeker betoogt dat nergens blijkt dat de groei van opvangcapaciteiten voldoende zou zijn, gezien de grote getallen nieuwkomers, gezien de sluiting van de aangepaste opvang voor Dublin- terugkeerders en gezien de berichten over overbevolking. De kwaliteit van de opvang is bovendien ondermaats volgens verzoeker.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.5. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18.1 (b) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt. Op 10 mei 2016 werd voor verzoeker immers een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties, die op 20 mei 2016 instemden met dit verzoek voor terugname met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.6. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.7. Verzoeker voert aan dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM omdat de conclusies in de bestreden beslissing wijzen op een partiële of selectieve lezing van de door de verwerende partij geciteerde rapporten, dat wat betreft de toegang tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangmogelijkheden de verwerende partij niet afdoende onderzocht heeft of er daartoe in Italië voldoende garanties voorhanden zijn, dat geen rekening werd gehouden met alle beschikbare en relevante elementen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.9. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.10. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te

verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.11. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

2.12. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.13. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.14. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

2.15. In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.16. Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het *'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen'* een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

2.17. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de

grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

2.18. Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

2.19. Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

2.20. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

2.21. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker het volgende heeft verklaard tijdens een interview op 4 mei 2015 in het kader van zijn asielaanvraag:

“Hij verklaarde naar Niger te zijn gereisd waar hij 1 maand te Niamey (Niger) verbleef. Vervolgens reisde verzoeker per vrachtwagen door naar Libië waar hij ongeveer 9 maanden te Tripoli (Libië) verbleef

alvorens per boot door te reizen naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat verzoeker op 20 maart 2016 in Italië werd geregistreerd omwille van illegale binnenkomst en dat hij diezelfde dag tevens asiel vroeg in Italië. Verzoeker bevestigde dat zijn vingerafdrukken in Italië geregistreerd werden en stelde dat hij daartoe verplicht werd. Hij verklaarde geen asielaanvraag te hebben ingediend in Italië. Verzoeker stelde in Italië 1 maand in een opvangcentrum in een voor hem onbekende stad te hebben verbleven alvorens per trein verder door te reizen naar België met een transit via verschillende voor hem onbekende landen.

Verzoeker stelde dat hij besloot in België asiel aan te vragen omdat ze Frans spreken in België en dat hij de Franse taal begrijpt en zich kan uitdrukken in het Frans. Hij uitte geen specifieke bezwaren tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.”

2.22. Uit de lezing van de bestreden beslissing van 8 juni 2016 blijkt dat het bestuur de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen.

De Raad stelt vast dat het bestuur bij dit onderzoek rekening heeft gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- *Maria de Donato en Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report Italy", up-to-date tot 22.12.2015;*
"Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015;
- *"Third Resettlement and Relocation Forum –Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015;*
- *Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014;*
"Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014;
- *UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013;*
- *Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien: Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere DublinRückkehrenden", Bern, oktober 2013;*
- *EHRM, 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië;*
- *EHRM, 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland;*
- *EHRM, 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland.*

2.23. Het bestuur oordeelde dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet zonder meer of op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen. Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers en de behandeling van asielaanvragen, besliste het bestuur dat uit voormelde rapporten blijkt dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing van 8 juni 2016 toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, alsook de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonde dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

Het bestuur heeft omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de door haar aangehaalde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen.

Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk stellen dat de verweerder zijn onderzoeksplicht niet is nagekomen.

2.24. De Raad benadrukt dienaangaande de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van artikel 3 van het EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in artikel 3 van het EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

2.25. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker naar aanleiding van het Dublinverhoor verklaarde 1 maand in een opvangcentrum in Italië te hebben verbleven in een voor hem onbekende stad. De verzoeker maakte geen melding van enige overbevolking in het opvangcentrum alwaar hij een maand heeft verbleven en maakte evenmin melding van de slechte kwaliteit van de door hem genoten opvang. Verzoeker stelde daarentegen enkel dat hij besloot in België asiel aan te vragen omdat ze hier Frans spreken en dat hij de Franse taal begrijpt en zich kan uitdrukken in het Frans. Hij uitte geen specifieke bezwaren tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

Verzoekers uitvoerige verwijzing naar allerhande bronnen inzake de gebrekkige opvang komt zodoende niet overeen met zijn eerder afgelegde verklaring, waarin hij aangaf opvang te hebben genoten gedurende 1 maand, die enkel een einde heeft genomen omdat verzoeker het opvangcentrum vrijwillig verliet en waarbij verzoeker geen kritiek formuleert verbonden aan de opvang die hij genoten heeft in Italië.

2.26. Uit zijn eigen verklaringen ten tijde van het Dublinverhoor blijken geen concrete aanwijzingen dat hij niet of slecht zou zijn opvangen in Italië. Op deze wijze vervult verzoeker deze bewijslast, middels zijn afgelegde verklaringen dan ook niet. De uitspraken van verzoeker wijzen dan ook geenszins op een risico op omstandigheden zoals voorzien door artikel 3 van het EVRM.

Het bestuur is van oordeel dat *"de loutere persoonlijk appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013"*. Verzoeker die in Italië een asielaanvraag heeft ingediend, waarvoor de Italiaanse autoriteiten hun verantwoordelijkheid erkennen en die in het verleden reeds opvang heeft genoten, maakt geenszins aannemelijk dat hij in Italië geen gepaste opvang zou genieten. Op geen enkele manier weerlegt verzoeker de terechte motieven dienaangaande.

2.27. De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of Tarakhel c Suisse (nr. 29217/12) van 4 november 2014, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde in het eerstvermelde arrest dat: *"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."*

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande dit minimale niveau van hardheid inzake artikel 3 van het EVRM in § 94 dat de beoordeling ervan relatief is, en afhankelijk is van geheel van omstandigheden van de zaak, met name de duur van de behandeling, de fysieke en mentale gevolgen ervan en van het geslacht de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkene. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van de verzoekende partij moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

De citaten waarnaar verzoeker verwijst, fragmentarisch als ze zijn, brengen weliswaar bepaalde moeilijkheden aan de oppervlakte, maar kan de conclusie van verweerder, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen

waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM niet ondermijnen.

Ter zake kan worden gewezen op de zaak A.M.E v. Nederland van 13 januari 2015 van het EHRM waarin herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 13 januari 2015, nr. 51428/10, §35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië in beginsel geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. In een arrest van 30 juni 2015 bevestigde het EHRM overigens dat, ook al rijzen ernstige twijfels over de capaciteiten van het systeem, de structuur en de algemene situatie van de opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf de verwijdering van asielzoekers naar Italië niet kunnen verhinderen (EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015, § 36). De verzoekende partij brengt geen argumenten bij die daar in casu anders over zouden kunnen doen oordelen.

Ook in de latere uitspraken van het Hof, gewezen in november 2015 wordt erop gewezen dat:

“21. In the Court’s view, the present case cannot be distinguished from A.S. v. Switzerland. Moreover, the Court reiterates that the overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in itself act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). The applicant’s complaint under Article 3 of the Convention is therefore manifestly ill-founded and must be declared inadmissible, pursuant to Article 35 §§ 3 and 4 of the Convention.[Naar het oordeel van het Hof kan onderhavige zaak niet onderscheiden worden van AS. tegen Zwitserland. Het Hof benadrukt daarenboven dat de algemene situatie inzake opvang in Italië op zichzelf geenszins kan beschouwd worden als een hinderpaal voor verwijderingen van asielzoekers naar dat land. De klacht van de verzoekende partij onder artikel 3 EVRM is daarom manifest ongegrond en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35 §§ 3 en 4 van het Verdrag (eigen vertaling)] (A.M. tegen Zwitserland, nr 37466/13 van 3 november 2015)

41. The Court further finds that the applicant has not demonstrated that her future prospects, if returned to Italy with her child, whether considered from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to have access to the available resources in Italy for an asylum-seeking single mother with a minor child, or that, in the event of health-related or other difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. In any event, it will remain possible for the applicant to lodge a fresh application with the Court (including a request for an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court) should that need arise.” [Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië met haar kind, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoekende partij in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor een asielzoekende alleenstaande moeder met minderjarig kind of dat, in geval van gezondheids- of andere moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren. In ieder geval blijft het mogelijk voor de verzoekende partij om een nieuw verzoek bij het Hof in te dienen (waaronder een verzoek voor een interim measure in toepassing van Rule 39) indien de noodzaak zich daartoe voordoet (eigen vertaling).] (A.T.H. tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015).

Dit standpunt werd ook eind 2016 aangehouden (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; *“33. The Court reiterates that the situation in Italy for asylum - seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115).”* en § 36: *“As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the above-mentioned cases.”* en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Waar verzoeker aldus verwijst naar bronnen die een situatie schetsen aangaande een periode 2015, kan hij in het licht van voorgaande rechtspraak van het Hof niet overtuigen om aannemelijk te maken dat verweerder in casu op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de overdracht van verzoeker geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en dit temeer hij naar aanleiding van zijn Dublinverhoor geen problemen heeft gesignaleerd inzake opvang of overdracht naar Italië. Hetzelfde geldt voor de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die dateert van juni 2016 waarnaar verzoeker verwijst, dit nog daargelaten de vaststelling dat deze rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kent en de verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak zonder meer transponeerbaar zijn op zijn geval.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending aantoonde van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.42. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit de bespreking supra, blijkt dat het bestuur op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden of dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct heeft gekwalificeerd.

2.43. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat het recht hier in casu onvoorzienbaar was. Te meer nu op 10 mei 2016 een terugnameverzoek werd gericht aan de Italiaanse instanties, die op 20 mei 2016 instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1 (b) van de Verordening 604/2013. Tenslotte bestaat er wel degelijk een zekere standvastigheid bij het bestuur voor wat betreft de praktijk dat asielzoekers dewelke volgens de Dublin-III verordening hun aanvraag behandeld dienen te zien bij de lidstaat aan wie deze behandeling wettelijk toekomt, daadwerkelijk overgedragen worden, wanneer uit de stukken van het betreffend administratief dossier noch uit de verklaringen van de vreemdeling in kwestie, een ernstige reden zou blijken om dit alsnog niet te doen.

2.44. Uit het bovenstaande volgt eveneens dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing van 8 juni 2016 zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizendzeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU